

Sygn. akt II Ka 382/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Urszula Zwolak (spr.)

Sędziowie: SO Dorota Bogucka-Zielonka

SO Lesław Dąbrowski

Protokolant: st.sekr.sąd. Krystyna Duras

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. Marka Sowy

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2014 roku

sprawy **J. Ł. i D. C.**

oskarżonych z art.278§1 kk i inne

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Biłgoraju VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Janowie Lubelskim

z dnia 7 marca 2014 r. sygn. akt VII K 5/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

1) na podstawie art.69§1 i 2 kk i art.70§1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza obu oskarżonym wykonanie orzeczonych wobec nich kar łącznych pozbawienia wolności na okresy po 4 (cztery) lata tytułem próby ;

II. uchyla orzeczenie o zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności obu oskarżonych na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności i w to miejsce na podstawie art.63§1 kk zalicza oskarżonym J. Ł. i D. C. na poczet orzeczonych wobec nich kar łącznych grzywny okresy rzeczywistego pozbawienia wolności :

- od dnia 25 października 2013 r. do 13 grudnia 2013 r. w stosunku do oskarżonego D. C., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny i łączną karę grzywny uznaje za wykonaną w całości ;

- od dnia 25 października 2013 r. do dnia 9 grudnia 2013 r. i od dnia 21 grudnia 2013 r. do 24 grudnia 2013 r. w stosunku do oskarżonego J. Ł. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny i łączną karę grzywny uznaje za wykonaną w całości ;

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy ;

IV. zasądza od Skarbu Państwa tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym kwoty po 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy), zawierające podatek VAT w kwotach po 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) na rzecz adw. Z. Ł. obrońcy oskarżonego J. Ł. i adw. A. M. (1) obrońcy oskarżonego D. C. ;

V. zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami w tym zakresie obciąża Skarb Państwa.

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt II Ka 382/14

UZASADNIENIE

Uzasadnienie faktyczne:

Prokurator Rejonowy w Janowie Lubelskim oskarżył **J. Ł.** i **D. C.** o to, że:

I. w nocy z 24/25 października 2013 roku w J. L. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu zabrali w celu przywłaszczenia laptop m-ki A. (...) o wartości 2814,00 zł czym działali na szkodę J. F.

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

II. w nocy z 24/25 października 2013 roku w J. L. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do biura rachunkowego firmy (...) w ten sposób, że po uprzednim wejściu przez otwartą werandę do budynku mieszkalnego, a następnie po wyłamaniu zamka w drzwiach prowadzących do pomieszczenia biurowego oraz po wyłamaniu płyty styropianowej i kartonowo-gipsowej dodatkowo zabezpieczających otwór drzwi, dostali się do wnętrza pomieszczenia biurowego skąd zabrali w celu przywłaszczenia laptop m-ki B. o wartości 1000 zł, czym działali na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L., mieszczącej się w J. L. przy ul. (...), reprezentowanej przez M. M.

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

III. w miejscu i czasie jak w pkt II działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zniszczenia dwóch par obuwia męskiego w ten sposób, że za pomocą nieustalonego narzędzia poprzecinali każdy but powodując straty w wysokości 400,00 zł na szkodę P. F.

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

IV. w nocy z 24/25 października 2013 roku w J. L. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu zabrali w celu przywłaszczenia samochód osobowy m-ki R. (...) nr rej. (...), pilarkę spalinową m-ki S. oraz dokumentów w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego oraz ubezpieczenia OC w/w pojazdu, a także karty bankomatowej Banku (...) powodując straty w łącznej wysokości 16.000 zł, czym działali na szkodę A. M. (2)

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Sąd Rejonowy w Biłgoraju VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w J. L. wyrokiem z dnia 7 marca 2014 roku wydanym w sprawie VIIK 5/14:

I. uznał oskarżonych **J. Ł.** i **D. C.** winnych dokonania zarzucanego im w pkt I-szym aktu oskarżenia czynu stanowiącego występki z art. 278 § 1 k.k., z tym że ustalił wartość przywłaszczonego laptopa na kwotę co najmniej 1000 złotych i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał ich na kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na kary grzywn w wymiarze po 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

II. uznał oskarżonych **J. Ł.** i **D. C.** za winnych dokonania zarzucanego im w pkt II-gim aktu oskarżenia czynu stanowiącego występki z art. 279 § 1 k.k., z tym że ustalił wartość przywłaszczonego laptopa na kwotę co najmniej 200 złotych i za to na mocy art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał ich na kary po 1 roku pozbawienia wolności oraz na kary grzywn w wymiarze po 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

III. uznał oskarżonych **J. Ł.** i **D. C.** za winnych dokonania zarzucanego im w pkt IV-tym akcie oskarżenia czynu stanowiącego występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 276 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał ich na kary po 1 roku pozbawienia wolności oraz na kary grzywnien w wymiarze po 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

IV. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. orzeczone wobec obu oskarżonych kary pozbawienia wolności i kary grzywnien połączył i orzekł kary łączne po 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łączne grzywnien w wymiarze po 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

V. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. okres od 25 października 2013 r. do 7 października 2014 r. co do D. C. oraz od 25 października 2013 r. do 9 grudnia 2013 r. i od 21 grudnia 2013 r. do 7 marca 2014 r. co do J. Ł.;

VI. w ramach zarzutu z pkt III-ego aktu oskarżenia oskarżonych **J. Ł.** i **D. C.** uznał za winnych tego, że w nocy z 24/25 października 2013 roku w J. Ł. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zniszczenia dwóch par obuwnia męskiego w ten sposób, że za pomocą nieustalonego narzędzia poprzecinali każdy but powodując straty w wysokości 400,00 zł na szkodę P. F., tj. dokonania czynu stanowiącego wykroczenie z art. 124 § 1 k.w. i za to na mocy tego przepisu wymierzył im kary grzywnien w kwotach po 200 złotych;

- na mocy art. 124 § 4 k.w. orzekł wobec oskarżonych obowiązek zapłaty równowartości wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. F. kwot po 200 złotych;

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. Ł. i adw. A. M. (1) (Kancelarie Adwokackie w J. Ł.) kwoty po 804 złote tytułem zwrotu kosztów obrony wykonywanej z urzędu oraz kwoty po 184,92 zł tytułem podatku VAT;

VIII. zwolnił oskarżonych od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelacje w tej sprawie wywiedli obrońcy obu oskarżonych.

Obrońca oskarżonego D. C. zaskarżyła wyrok na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. w części orzeczenia o karze pozbawienia wolności wobec tegoż oskarżonego, na jego korzyść. W oparciu o treść art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi zarzuciła rażąco surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego D. C..

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. skarżąca wniosła o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności i orzeczenie kary wobec oskarżonego z warunkowym zawieszeniem wykonania albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Biłgoraju z/s w J. Ł..

Obrońca oskarżonego J. Ł. zaskarżył wyrok w stosunku do tego oskarżonego i zakresie wymierzonej mu kary. Na podstawie art. 438 § 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz naruszenie art. 58 § 1 k.k. tj. orzeczenia kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, pomimo braku przesłanek i właściwego uzasadnienia, które wskazywałoby na taką konieczność.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniosł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

ewentualnie

- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Uzasadnienie prawne:

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje podnoszące zarzut rażącej surowości kary wyrażające się orzeczeniem wobec oskarżonych bezwzględnych kar pozbawienia wolności są zasadne. Zasadny częściowo jest zarzut naruszenia art. 58 § 1 k.k., podniesiony przez obrońcę oskarżonego J. Ł.. Jedyne częściowa zasadność drugiego z zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego J. Ł. wynika między innymi z akceptowanego przez Sąd Okręgowy poglądu wyrażonego w poniższym wyroku Sądu Najwyższego:

Przepis art. 58 § 1 k.k. jest przepisem zobowiązującym do jego zastosowania wyłącznie w wypadku przestępstw zagrożonych alternatywnymi karami, a nie regulacją uprawniającą do wyboru pomiędzy karą bezwzględną pozbawienia wolności i karą pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem. (postanowienie SN z dnia 29 października 2010 r., III KK 221/10, LEX nr 653508).

Natomiast dalej idące wnioski obu apelacji o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji nie znajdują uzasadnienia i podstaw w analizie zgromadzonego materiału dowodowego, i ustalonego na ich podstawie stanu faktycznego. Poza tym ani apelujący nie podnosili w apelacji, ani Sąd odwoławczy nie stwierdził w treści wyroku i w sposobie przeprowadzenia procesu, tego rodzaju uchybień, które stanowiłyby podstawę kasatoryjnego orzeczenia.

Sąd Rejonowy, jak zostało to podniesione powyżej stan faktyczny ustalił prawidłowo na podstawie przeprowadzonych dowodów, które zostały całościowo i wszechstronnie ocenione. Mimo, że skarżący alternatywnie wnosili o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, to nie podnieśli zarzutów, które kwestionowałyby trafność dokonanych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonych. Nie zostały też podniesione żadne inne uchybienia proceduralne uzasadniające postulowane rozstrzygnięcie o uchyleniu wyroku. Powyższe wskazuje, że jako zasadne i godne głębszej analizy, pozostają zarzuty i wnioski apelacyjne dotyczące orzeczenia o karach wymierzonych obu oskarżonym.

Ponieważ zarzuty obu apelacji odnoszące się do surowości orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności, zostały sformułowane bardzo ogólnie bez indywidualnych odniesień, a sytuacja procesowa obu oskarżonych jest niemal identyczna, obie apelacje zostaną omówione łącznie.

Wymierzając oskarżonym kary Sąd Rejonowy wskazał jakimi przesłankami się kierował i jakie okoliczności, zgodnie z treścią art. 53 § 1 k.k., brał pod uwagę jako łagodzące wymiar kary, a jakie okoliczności wpływające na karę obciążająco zostały ustalone i wzięte pod uwagę. Katalog ustalonych okoliczności zarówno obciążających, jak i łagodzących jest skromny i liczy po dwie pozycje w odniesieniu do każdego z oskarżonych. Analiza wskazanych w uzasadnieniu przesłanek wpływających na wymiar kar daje podstawę do stwierdzenia, że wymiary kar jednostkowych i kar łącznych orzeczonych wobec obu oskarżonych są trafnie przyjęte i orzeczone. Podkreślić należy, że wymiar kar został przez Sąd meriti w pisemnych motywach wyroku uzasadniony, a Sąd ten wykazał, że brał pod uwagę zasady wymiaru kary ujęte w treści art. 53 k.k.. Kary orzeczone wobec oskarżonych uwzględniają stopień społecznej szkodliwości czynów i stopień winy każdego z oskarżonych oraz cele kary.

Společne oddziaływanie kary, jej współmierność do stopnia społecznej szkodliwości oraz limitujący wymiar kary stopień winy, to elementy wymiaru kary jako takiej i nie mają one żadnego wpływu na instytucję warunkowego zawieszenia jej wykonania. (wyrok SA w Lublinie z dnia 16 czerwca 2009 r., IIAKa 102/09, LEX nr 513126).

Natomiast należy stwierdzić, że uzasadnienie w zasadzie nie zawiera motywacji, którą kierował się Sąd orzekając kary bezwzględne pozbawienia wolności wobec obu oskarżonych, i w tym zakresie trafnym jawi się zarzut apelacji obrońcy oskarżonego J. Ł. podnoszący, iż orzeczenie o wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności wobec tego oskarżonego nie zostało właściwie uzasadnione.

Zakres przesłanek określony w przepisach art. 53 k.k. i art. 69 k.k. (szczególnie § 1 i 2 tego przepisu) jest różny, bowiem treść art. 53 k.k. zawiera dyrektywy wymiaru kary, zaś art. 69 § 1 i 2 k.k. określa podstawy indywidualno-prewencyjne, które leżą u podstaw orzekania warunkowego zawieszenia kar wobec konkretnego oskarżonego. W związku z tym, przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności wpływające na wymiar kary, nie mogą jednocześnie leżeć u podstaw rozważania możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary lub orzekania jej jako kary bezwzględnej.

Przepis art. 69 § 1 i 2 k.k. jest skonstruowany tak, że przy stosowaniu tej instytucji nakazuje kierować się jedynie względami szczególnie-prewencyjnymi, zaś społeczne oddziaływanie kary, jej współmierność do szkodliwości społecznej czynu i winy sprawcy należy uwzględniać przy wymierzaniu kary (art. 53 § 1-3 k.k.). (wyrok SA w Katowicach z dnia 25 października 2012 r., IIAKa 401/12, LEX nr 1236439).

Przyjmując, iż wymiar orzeczonych kar, szczególnie łącznych kar pozbawienia wolności, jest trafny, Sąd Okręgowy analizując zgromadzone w aktach sprawy okoliczności stwierdził, że przyznanie się obu oskarżonych do popełnienia zarzucanych im czynów, naprawienie wyrządzonych szkód, dotychczasowy tryb ich życia przemawiają za uznaniem, iż wobec obu oskarżonych istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca warunkowo zawiesić każdemu z nich orzeczone kary łączne pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy uznał, że wiodące znaczenie przy rozstrzygnięciu o możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary ma przede wszystkim ocena psychicznego stosunku sprawcy do inkryminowanego mu czynu. W przypadku oskarżonych ten stosunek wskazuje, że zasługują oni na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności, gdyż istnieje podstawa do przyjęcia, że oskarżeni w przyszłości będą przestrzegali prawa. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił obu oskarżonym wykonanie orzeczonych wobec nich kar łącznych pozbawienia wolności na okresy próby po 4 lata. Ustalony okres próby będzie wystarczający do wdrożenia oskarżonych do przestrzegania prawa i nie wchodzenia na drogę przestępczą. Oskarżeni są osobami młodymi, chociaż nie korzystają już ze statusu młodocianego, dlatego też ustalony okres próby ma wobec nich charakter wychowawczy i prewencyjny.

Konsekwencją powyższego orzeczenia była konieczność zmiany wyroku w zakresie zaliczenia okresów rzeczywistego pozbawienia wolności obu oskarżonych. Wobec tego, Sąd Okręgowy uchylił orzeczenie o zaliczeniu okresów tymczasowego aresztowania na poczet kar pozbawienia wolności i okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w wymiarze po 50 dni zaliczył obu oskarżonym na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności w wymiarach po 100 stawek dziennych, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym orzeczonych grzywien i grzywny te uznał za wykonane w całości. W treści wyroku Sąd Okręgowy określił datami okresy zaliczone na poczet kar grzywien.

Analiza akt sprawy w zakresie sposobu procedowania w sprawie, treść samego zaskarżonego wyroku i jego pisemnego uzasadnienia, w kontekście treści przepisów art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k. nie wykazała uchybień, które mogłyby skutkować koniecznością innego rozstrzygnięcia w sprawie, niż to, które zostało zawarte w wyroku Sądu odwoławczego, a w szczególności nie zaistniały podstawy do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wobec tego, Sąd w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Ponieważ obu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym reprezentowali obrońcy ustanowieni z urzędu, Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. (1) i adw. Z. Ł. koszty nieopłaconej pomocy prawnej, których wysokość została określona zgodnie z § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348, ze zm.).

Ponieważ oskarżeni nie posiadają majątków, a apelacje ich obrońców okazały się skuteczne, zaś wyrok został zmieniony na korzyść oskarżonych, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił obu oskarżonych od zapłaty na

rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, natomiast na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. wydatkami tego postępowania obciążył Skarb Państwa.

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.